

Vi foreslog dengang, at man kunne indføre en mekanisme, så man simpelt hen lavede et budgetstop og sagde: Hvis der skal bruges flere penge derudover, så må man bruge pengene i takt med, at man får begrænset svindlen.

Det er jo betragtelige midler. Vi taler om penge i størrelsesordenen 60-70 mia. kr. om året. Man er ikke i stand til at redegøre for, hvor de er blevet af. Så der er rigelig med penge i systemet. I stedet for at de skal gå til dem, der nu udøver den svindel og korruption osv., er der jo andre formål, der er nyttige.

Det andet problem er, at selv om ministeren skriver, at forliget omfatter en reform af henholdsvis landbrugs- og strukturpolitikken, så synes jeg nok, at ordet reform måske er lidt overvurderet i den her forbindelse. Der er jo tale om nogle ganske små og efter vores opfattelse langt fra tilstrækkelige justeringer.

For kendsgerningen er jo, at der med optagelsen af de nye medlemslande opstår en række problemer, hvis ikke landbrugs- og strukturpolitikken lægges om. Der er simpelt hen ikke penge til at finansiere de krav, som de nye medlemslande vil gøre gældende ud fra de regler, vi kender i dag. Så de regler skal laves om.

Der kan vi lige så godt se at få tingene tilpasset, før problemerne opstår. Men det gør jo ondt for de enkelte medlemslande. Der er altid mindst et par steder, hvor der er et parlamentsvalg eller lignende på vej, og politikere tør jo ikke gå ud og miste stemmer på at skære ned på de her ting.

Vi ved også, at når der optages nye medlemslande, har vi jo desværre ikke politisk styrke til at forhindre, at der bliver afsat betydelige milliardbeløb. Da Grækenland, Spanien og Portugal blev optaget, blev der afsat en pose penge med ikke mindre end 800 mia. kr. i, som i de lande er gået til at bygge motorveje og lufthavne og feriehoteller, og jeg ved ikke hvad.

Hvis vi laver en sammenligning i forhold til de midler, der bliver brugt for med de nye lande, er det måske, hvis bare deres infrastruktur skal op på vesteuropæisk niveau, det dobbelte beløb, der skal afsættes. Det ligger ikke i kortene endnu, at det bliver tilfældet, men erfaringen med, hvordan EU-samarbejdet fungerer, giver desværre bange anelser om, at det er sådan, det kommer til at forløbe.

Derfor bør de her ting være på plads nu, for der kommer nogle år, hvor det kommer til at gøre ondt på de såkaldte gamle medlemslande, når en række af de her ting skal reformeres.

Det sidste punkt, jeg vil nævne, er spørgsmålet om problemerne med de ekstravagante og fuldstændig urimelig høje lønninger, der er i EU-systemet.

Hver gang, vi rejser den diskussion, får vi følgende at vide: Ja, det eneste tidspunkt, Danmark kan gøre sig gældende, er desværre i forbindelse med vedtagelsen af budgetterne. Hvertil vi selvfølgelig spørger: Jamen hvorfor gør Danmark sig så ikke gældende? Hvorfor forlanger vi ikke ændringer af de her ting? Hver gang ender det i sniksnak og forhøjelser af lønninger og gager i EU-systemet.

Det kan forekomme som noget mindre vigtigt, men det har i allerhøjeste grad betydning for befolkningernes accept af EU-samarbejdet og legitimiteten i det, der foregår, at man ikke skal være vidne til de fuldstændig urimelig høje lønninger og gager, der findes i systemet.

Så endelig til det punkt, som hr. Frank Aaen nævnte, nemlig spørgsmålet om, at man fra dansk side ikke i tilstrækkelig grad har fulgt op på de revisionsrapporter, der ligger, som faktisk anbefaler, at man ikke godkender regnskaberne.

Ud fra en dansk standard med Rigsrevisionen og statsrevisorer osv. ville det, der foregår i EU, jo aldrig nogen sinde blive accepteret i Danmark. Den samme moralske standard burde regeringen gøre gældende i EU-samarbejdet.

Ud fra de betragtninger er der én eneste ting at gøre, og det er at sige nej til nærværende forslag.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne takke ordførerne for den helt overvejende tilslutning.

Det, vi behandler her, er jo resultatet af Berlin-topmødet i marts 1999. Det grundlæggende i forslaget er jo et kompromis, hvor de 15 medlemslande måtte respektere budgetdisciplin, dvs. en stram udgiftsstyring. Vi måtte også acceptere, at vi skulle holde os inden for udgiftsloftet på 1,27 pct. af BNI. Begge dele er lykkedes. Det lykkedes sådan, at de midler, vi så skulle skaffe til udvidelsen, har vi kunnet holde inden for loftet, endda så rigeligt.

Den gode historie ved dette forslag er jo, at selv om vi helt og fuldt respekterer udgiftsloftet, har vi kunnet sætte 56 mia. euro til side til udvidelsen. De lande, der kommer ind mellem 2000 og 2006, står der pengene sat af til.

Vi fordoblede niveauet for den bistand, vi giver til lande i såkaldt førtiltrædelsesbistand. Vi giver nu i alt 22 mia. euro i perioden 2000-2006.